

sobilé, vyvolati tyto účinky (nemohlo-li za žádných okolností přivoditi zmíněné účinky). Nezáleží proto na tom, že snad u oněch osob, jež se skutečně o obsahu podání dověděly, vzhledem k jejich účtě k republice ony účinky nastati nemohly, any se o obsahu podání mohly dověděti i osoby mimo úřad jsoucí, u nichž není předpokladů pro vyloučení této možnosti, nehledíc ani k tomu, že nelze beze všeho a předem možnost tu vyloučiti ani u všech úředních osob, jimž se podání, o něž jde, mohlo dostat do rukou. Stížnost je tudíž na omylu, vyslovujíc názor, že republiku lze ohroziti, t. j., že posléze uvedené účinky lze přivoditi jen tenkrát, když se hanobení republiky stalo před širokou veřejností, jež vzala hanobení na vědomí v tisku nebo ve shromáždění, nebo když došlo k hanobení republiky v podání na soud. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech po stránce objektivní, že obžalovaný hanobil v oněch rozšiřovaných spisech republiku způsobem štvavým tak, že se tím může snížit vážnost republiky, a po stránce subjektivní, že úmysl obžalovaného směřoval k hanobení republiky, že obžalovaný věděl, že obsah jeho podání vejde ve známost několika lidí, a že si byl toho vědom, že jeho hanobení republiky je způsobilé, by vyvolalo nepřátelské smýšlení proti republice a snížilo její vážnost. Tím jsou zjištěny všechny náležitosti objektivní a subjektivní skutkové podstaty přečinu podle § 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, takže skutky obžalovaného byly nalézacím soudem právem podřaděny pod toto ustanovení zákona. Bylo tudíž zmateční stížnost, jež se domáhá úplného osvobození obžalovaného od obžaloby a provádí tím místo číselně uplatňovaného zmatku podle § 281 čís. 10 tr. ř. ve skutečnosti zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., zavrhnouti jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou.

Čís. 3651.

Podle § 55 a) tr. zák. lze vyšetřovací vazbu započísti nejen do trestu na svobodě, nýbrž i do peněžitých trestů.

(Rozh. ze dne 31. října 1929, Zm II 192/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 8. května 1929, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 20 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n. a odsouzen nepodmíněně k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 5 dní a jímž podle § 55 a) tr. zák. započtena obžalovanému do trestu vyšetřovací vazba od 18. ledna 1929 18 hodin, do 30. ledna 1929 12 hodin, a nevyhověl odvolání obžalovaného z výroku o trestu v tom směru, že nebylo prohlášeno, že trest jest odpykán vyšetřovací vazbou, a to odvolání z těchto

d ů v o d ů:

Odvolání z výroku o trestu provádí obžalovaný proto, že nebylo vysloveno, že trest obžalovanému uložený jest odpykán vyšetřovací vazbou. Odvolání je bezdůvodné. Obžalovaný byl odsouzen k pokutě 50 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 5 dní a byla mu podle § 55 a) tr. zák. do trestu započítána vyšetřovací vazba od 18. ledna 1929 do 30. ledna 1929. Vzhledem k tomu, že podle § 55 a) tr. zák. lze vyšetřovací vazbu započísti nejen do trestu na svobodě, nýbrž i do peněžitých trestů a že nalézací soud započel vazbu tu do trestu vůbec bez jakéhokoli omezení, je zřejmo, že uložený trest jest následkem započtení vyšetřovací vazby v trvání 12 dnů považovati za vykonaný (odpypaný), třebaž to v rozsudku nebylo výslovně vyjádřeno. Není tu proto podkladu ke stížnosti.

Čís. 3652.

Pouhé podezřívání svědka z trestného činu nebo z účasti na trestném činu, o němž svědek má býti slyšen, nestačí, by opodstatnilo vylučující důvod čís. 1 § 170 tr. ř.; podezření proti svědku vyslovené musí býti opodstatněno procesním stíhacím úkonem příslušného úřadu nebo musí býti prokázáno rozhodnutím soudu.

Trestní oznámení, jež došlo státnímu zastupitelství krátce před hlavním líčením, při němž byl svědek slyšen, a jež státní zastupitelství zamýšlelo teprve zkoumati, není překážkou svědecké přísahy podle čís. 2 § 170 tr. ř.

Jen nepřátelství takové intensity, že může svědka svést s cesty pravdy a uvést v pokušení, by přes nebezpečí trestního stíhání porušil svědeckou povinnost udati pravdu, je důvodem bránícím přísaze podle čís. 6 § 170 tr. ř.; nestačí pouhé tvrzení (obhájcovo), že svědek žije s obžalovaným v nepřátelství; nalézacímu soudu jest oznámiti skutečnosti, ve kterých se tvrzené nepřátelství již projevilo.

Ustanovení § 170 čís. 7 tr. ř. týká se jen přísahy, jež má býti vykonána po výslechu, nikoliv přísahy, jež byla vykonána před svědeckou výpovědí (§ 247 odst. 2 tr. ř.).

Skutečnost, že usnesením soudu byl připuštěn kdo jako zástupce osoby (pozůstalosti), která se k trestnímu řízení do počátku hlavního přelíčení nepřipojila (§ 47 odst. první tr. ř.) přes odpor obhájce obžalovaného, lze uplatňovati jako zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. jen, lze-li prokázati, že onen mezitímní nález byl obhajobě na újmu.

Výrok rozsudku o soukromoprávních nárocích lze napadati jen odvoláním, nikoliv zmateční stížností (§ 283 posl. odst. tr. ř.).

Neprohlásil-li poškozený až do započetí hlavního přelíčení, že se se svými nároky k trestnímu řízení připojuje (§ 47 odstavec první tr. ř.), pominulo toto jeho procesní právo na dobro a neodvolatelně právě tak, jako právo soukromého obžalobce v případech § 46 odst. 3 tr. ř., a nemůže nikterak oživnouti.

Pro trestnost zpronevěry daru pro fond politické strany nezáleží na tom, zda svěřitel chtěl dosíci darem určité výhody (pomoci politické strany) a zda tohoto cíle také skutečně dosáhl.